

Absurditetens klänningsbutik

Nakna kroppar. Kläder i en hög på golvet. Flyktiga blickar. Händer som skyler. Nakna kroppar. Kan inte gömma mig. Spegeln döljer inget. Alla ser. Nakna kroppar. Tyll på golvet. Trampar på andras kläder. Vi är nakna.

Jag förväntade mig inte att det skulle vara så här. Jag hade hört mycket bra. Jag trodde verkligen att jag skulle hitta det perfekta. Min dröm. Det är bara fyra månader kvar nu. Måste köpa! En helg. En chans.

Jag står i Triplas källare. Det känns som ett slakthus för självförtroendet. Ett ställe där man kommer in som sig själv men är identisk med alla andra när man kommer ut. Varför ifrågasätter ingen? Alla måste vara galna. Jag vill inte stå i ett fluorescent spegelrum som visar allt man inte vill se. Alla ser så förväntansfulla ut trots att det inte ser bra ut. Jag trampar på andras kläder. Tyllen går sönder. Varför bryr sig ingen?

Telefonen plingar gång efter gång. I vår gruppchatt kommer bild efter bild. Glada leende ansikten. Kroppar prydda med den perfekta klänningen - som verkar vara allas perfekta klänning. Poängen med gruppchatten är ju att se till att två personer inte har samma klädesplagg. Varför skickar alla då bilder på samma klänning i olika färger? Alla är tagna samma tid, samma helg och i samma kvava källare.

När jag strosar runt och bläddrar bland klänningarna upptäcker jag att samma tre modeller upprepas gång efter gång, bara i olika färger. Källaren är fylld med sådana som jag. Döttrar med sina mammor. Döttrar som alla vill slösa pengar på något som knappt håller i en dag. Stackars oss som faller för den falska marknadsföringen. Vi kommer bli besvikna. En outlet ska ju sälja kvalitetskläder till ett bra pris. Det här är ju bara massproducerat skit som marknadsförs som bra.

Jag vill prova. Vad om den faktiskt är bra? Kommer in i provrummet, slakthuset. Ett stort rum där alla ska byta om. Det är glitter på golvet. Paljetter lossnar redan från kjolarna. Det här går inte, men jag måste testa. Det här är ju min chans. Butiken är bara en helg i Helsingfors. Jag måste ju slå till. Fast det går inte. Den sitter inte bra. Det känns inte bra. Bredvid mig provar en tjej samma klänning som jag. Jag vill inte, det känns förnedrande.

Dansgolvet är fyllt med glitter. Min kompis klänning går sönder innan hon ens hunnit dansa. När jag ser mina klasskamrater i sina outletdrömmar ser jag hela vår generation. Vår samtid. Vi faller för falsk marknadsföring. Vi bryr oss inte om kvalitet eller etik. Vi har inget samvete. Det är säkert barn i Bangladesh som sytt klänningarna endast så att en gymnasieelev i Finland kan bära den på sin perfekta dag. I slutet av dansen har drömmarna blivit en mardröm. Ett problemavfall. Söndriga klädesplagg som ingen kommer vilja ha på sig mera. Söndriga klädesplagg som inte går att bli av med.

Vanhojentanssi Outlet är absurditetens klänningsbutik. Den tar både våra pengar och vår värdighet. Det är inte prisvärt. Det är inte snyggt. Det är bara hemskt.